

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. évi november hó 22. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2016. évi július hó 8. napján kihirdetett 6.Fk.36/2015/57. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlottak társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pontja és (3) bekezdés b/, c/ pontjai szerint minősíti.

IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) évre enyhíti.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből - helyesen - II. r. vádlottat 179 020 (százhetvenkilencezer-húsz) forint, III. r. vádlottat 199 134 (százkilencvenkilencezer-százharmincnégy) forint, IV. r. vádlottat 224 120 (kettőszázhuszonnégyezer-százhusz) forint terheli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének jelzett részét helybenhagyja.

II. r., III. r. és IV. r. vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A nyilvános ülésen felmerült 30 000 (harmincezer) forint bűnügyi költségből II. r. és III. r. vádlottak 10 000 (tízezer) - 10 000 (tízezer) forintot kötelesek megfizetni, míg 10 000 (tízezer) forint az állam terhén marad.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy I. r. vádlott tekintetében a bűnügyi költségről utólag határozzon.

I n d o k o l á s :

A Miskolci Törvényszék ítélete ellen II. r. vádlott három napot fenntartva nem tett külön fellebbezési nyilatkozatot, míg a védője a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett. III. r. vádlott a fenntartott három nap alatt nem jelentett be jogorvoslatot, a védője részben felmentés, részben a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett. IV. r. vádlott enyhítés céljából élt a jogorvoslati jogával, míg a védője a három napot fenntartva nem jelentett be fellebbezést.

I. r. vádlott, valamint a védője tudomásul vették az elsőfokú bíróság döntését.

Az ügyész valamennyi vádlottra szintén tudomásul vette a törvényszék ítéletét, ezért az elsőfokú határozat I. r. vádlott vonatkozásában 2016. július 11. napján jogerőre emelkedett. A felülbírálat a jogerővel érintett ezen vádlottra nem terjedt ki, figyelemmel a Be. 349. §-ának (1) bekezdésében írtakra.

A másodfokú eljárásban a védők jogorvoslatuk irányát továbbra is fenntartották. IV. r. vádlott védője azt az álláspontját fejtette ki, hogy védence esetében a kiszabott 3 év 10 hónap tartamú szabadságvesztés, figyelemmel a II. r. vádlott szabadságvesztésének mértékére, aránytalan, ezért sérült az ítélet belső arányossága, emiatt IV. r. vádlott büntetésének enyhítését tartotta szükségesnek.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt az érintett három vádlott vonatkozásában. Képviselője a másodfokú eljárásban amellet érvelt, hogy a kiszabott büntetések megfelelőek, azok tükrözik az ítélet belső arányosságát, így nincs indok a IV. r. vádlott büntetésének az enyhítésére.

Az ítéletábra a törvényszék ítéletét a jogorvoslattal érintett vádlottak tekintetében nyilvános ülésen bírálta felül, a bírósági eljárással együtt a Be. 348. §-ának (1) bekezdését alkalmazva, figyelemmel a Be. 361. §-ának (1) bekezdésében írtakra. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást az eljárási szabályok körültekintő betartásával folytatta le. Beszerezte a büntető ügy eldöntése szempontjából szükséges és releváns bizonyítékokat. Nagy hangsúlyt fektetett a fiatalkorú vádlottak személyiségjegyeinek, életmódja jellemzőinek a feltárására, megismerésére, maximálisan szem előtt tartva a fiatalkorúakra vonatkozó speciális eljárási szabályokat. A rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, értékelte. Indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, értékelő tevékenysége körében meggyőző indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokat fogadott el.

Az iratok tartalma alapján, figyelemmel a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontjára a tényállás a következőkkel kiegészítendő és helyesbítendő:

II. r. vádlott előéleti adataiban elsőként feltüntetett elítélés esetében az elkövetési idő 2012. szeptember 28. és 2012. május 10-11. napja volt.

A másodikként rögzített elítélés ügyszáma helyesen ..., míg itt az elkövetés ideje 2012. november 14. napja volt.

A harmadikként feltüntetett elítélés esetén az elkövetési idő 2013. október 14-16.

A ... számú ítéletben elbírált bűncselekmények elkövetése ideje 2013. július 18. napja volt.

A ... számú ítéletben a testi sértés 2 rendbeli.

III. r. vádlott vonatkozásában feltüntetett elítélés a 2012. november 1. és 2013. február 8. napja között elkövetett bűncselekményekre vonatkozik.

A sértett ... napján született, a bűncselekmény elkövetésének idején még 61 éves sem volt (elsőfokú ítélet 14. oldal harmadik bekezdés).

A sértett bántalmazásához használt eszköz 111 cm hosszú, 3-4 cm vastagságú, 920 gramm tömegű fakaró volt, hiszen a bűnjelvizsgálat megtörtént, ezért nem hozzátétőleges paramétereket kell a tényállásban rögzíteni, miként tette azt az elsőfokú bíróság (nyomozati iratok I. kötet 269. lapszám).

E kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás megalapozott, a Be. 352. §-ának (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó.

A törvényszék a tényállás alapján okszerűen vont következtetést az érintett vádlottak bűnösségére, és túlnyomó részt törvényes az elkövetett bűncselekmények jogi minősítése is.

Az ítélet tábla a rablás büntette esetében nem tartotta megállapíthatónak a Be. 365. §-a (3) bekezdésének g/ pontjában írt minősítő körülményt, ezért azt mellőzte. E szerint a bűncselekmény akkor minősül súlyosabban, ha a rablást a bűncselekmény felismerésére, vagy elhárítására idős koránál, vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére követik el. Jelen esetben a sértettnél a fogyatékoság fel sem merült. A XXI. században a 61. életévét még be sem töltött sértett nem tekinthető idősnek. E körben kell utalni a törvényszék ítéletének 36. oldal 4. bekezdésében megfogalmazottakra: „A tárgyalási megnyilvánulásai alapján fiatalos, energikus...sértett...”. Az elsőfokú bíróság ezen megállapítása sem a sértett idős korát igazolja, amit alátámaszt az ítélet 40. oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó mondata is. A bíróság e minősítő körülmény meglétét mindig a konkrét esetre és körülmények között vizsgálva állapíthatja meg, és soha sem mechanikusan, esetleg a vádat kritika nélkül átvéve. A sértett ittas, vagy alvó állapota ugyanakkor e minősítő körülmény megállapításakor nem bír jelentőséggel.

Mindezek alapján az ítélet tábla a vádlottak társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményét a Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pontja és (3) bekezdés b/, c/ pontjai szerint minősítette, mellőzve a g/ pontban írt minősítő körülményt.

A II. r. és III. r. vádlottak esetében megállapított további bűncselekmények minősítése helyes, az elsőfokú bíróság e körben írt indokai helytállóak.

Szükséges itt utalni arra, hogy az ítélet indokolásában a testi épség elleni bűncselekmény kizárólag az I. r. és III. r. vádlottakat érintette, ezért helytelen a több oldalon előforduló „I-III. r.” vádlottat írni, hiszen így a II. r. vádlott is e körbe értendő, ami nem felel meg a tényállásban írtaknak. Erre figyelemmel az I. és a III. r. vádlott értendő az ítélet 46. oldal első bekezdésében, 47. oldal 2-4. bekezdéseiben, valamint az utolsó bekezdésben, a 48. oldal 2. és 4-5. bekezdéseiben, a 49. oldal 2-3. bekezdésében.

III. r. vádlott védője a részbeni felmentést célzó fellebbezését azzal indokolta, hogy a sértett vallomása nem volt következetes, míg ha elfogadnánk a III. r. vádlott ezzel szemben következetes nyilatkozatait, akkor a terhére megállapított testi épség elleni bűncselekmény alóli felmentésének lenne helye.

Ezen érveléssel a védő a bizonyítékok eltérő értékelésére tett indítványt, védencének részbeni felmentése érdekében. A bizonyítékok felülmérlegelésére megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetősége a másodfokon eljáró bíróságnak, ezért a védő III. r. vádlott részbeni felmentését célzó fellebbezése nem vezethetett eredményre.

A törvényszék feltárta a vádlottak javára és terhére értékelendő bűnösségi körülményeket. Ez csupán annyiban helyesbítendő, hogy jelen esetben a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságának van súlyosító hatása (ítélet 52. oldal 5. bekezdés).

II. r., valamint III. r. vádlottak büntetése összhangban van az általuk elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel, azok nyomatakával és ezen fiatalok vádlottak társadalomra veszélyességének fokával. Az ítélet tábla ezért e vádlottak büntetésének enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget, így az ezt célzó jogorvoslatok nem foghattak helyt.

IV. r. vádlott bűnössége kizárólag a rablás büntetében került megállapításra, ellentétben a II. r. és III. r. vádlottakkal, akik esetében halmazati büntetéskiszabás érvényesült. E vádlott aktivitása a törvényszék által is megállapítottan (ítélet 52. oldal 4. bekezdés) a legcsekélyebb volt a társtettesek között. Ezt felismerve a törvényszék is a IV. r. vádlott esetében „lényegesen enyhébb büntetés alkalmazását látta indokoltnak ... a belső arányosság figyelembevétele mellett...” (ítélet 55. oldal első bekezdés).

A II. r. vádlottra halmazati büntetésül kiszabott 4 év 4 hónap szabadságvesztést szem előtt tartva a büntetlen előéletű IV. r. vádlottal szemben alkalmazott 3 év 10 hónap szabadságvesztés nem tekinthető lényegesen enyhébbnek, és ezzel a másodfokú bíróság álláspontja szerint sérült az ítélet belső arányosságának követelménye. Az ítélőtábla ezért IV. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 évre enyhítette, érintetlenül hagyva a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét.

Az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy a nyomozati iratok I. és III. kötetében is található költségjegyzék, amelyeknek adatai részben megegyeznek, de a III. kötetben lévő még több, el nem számolt költséget is tartalmaz (III. kötet költségjegyzék 29-34. szám), ugyanakkor a törvényszék az utolsó tárgyalási napon a védők jelenlétével kapcsolatban felmerült bűnügyi költségről sem rendelkezett, bár azt a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítette. Mindezek miatt a II. r., III. r. és IV. r. vádlottak esetében az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét korrigálni kellett. (I. kötet költségjegyzéke 66-68.; III. kötet költségjegyzéke 29-31; 33. tételszámok).

Ugyanez állapítható meg I. r. vádlott vonatkozásában is, akivel szemben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett, ezért a másodfokú bíróság a Be. 578. §-ára figyelemmel felhívta a törvényszéket, hogy e vádlottat érintően a bűnügyi költségről - különleges eljárásban - utólag határozzon.

A kifejtettek eredményeként az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 372. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás további beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú nyilvános ülésen felmerült bűnügyi költség megfizetésére vonatkozó kötelezés a II. r. és III. r. vádlottak esetében a Be. 381. §-ának (1) bekezdése alapján történt, míg a IV. r. vádlott eredményes fellebbezése következtében a Be. 381. §-ának (2) bekezdése értelmében a vele szemben másodfokon felmerült bűnügyi költség az állam terhén marad.

Debrecen, 2016. évi november hó 22. napján

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Miskolci Törvényszék 6.Fk.36/2015/57. számú ítélete az ítélőtábla ítéletében írt változtatásokkal II. r., III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében a mai napon jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2016. évi november hó 22. napján

Dr. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.